

anden Ægtefælles Samtykke skulde udkræves ikke alene til Afhændelse, men ogsaa til Pantsætning af fast Ejendom. I Udkastet 1923 gik Regelen om Pantsætning ud begrundet paa de Vanskeligheder, som man forment dette vilde medføre i Praksis, og af samme Grund optog den foregaaende Regering altsaa ikke denne Regel i det Forslag, som blev forelagt Landstinget i Fjor. Under Behandlingen i Landstinget blev § 18 imidlertid ført tilbage til sin oprindelige Skikkelse, idet det store Flertal i Landstinget fandt det urimeligt og inkonsekvent, at en Ægtefælle ikke skulde kunne sælge fast Ejendom uden den andens Samtykke, men derimod skulde kunne pantsætte fast Ejendom, medens han hverken kunde bortleje eller bortforpagte den fælles Bolig eller pantsætte Indbo uden den anden Ægtefælles Samtykke. Hertil kommer, at Hensynet til Omsættningens Tarv ikke i væsentlig Grad synes at kunne tale imod Bestemmelsen om Samtykke til Pantsætning, idet Pantsætning af fast Ejendom dog er et Forhold, hvorom der ordentligvis i nogen Tid i Forvejen er indledet Forhandling, saaledes at der normalt vil være rigelig Tid til her at indhente den anden Ægtefælles Samtykke. I de Undtagelsestilfælde, hvor Pantsætning er nødvendig som Følge af, at man spiller Kort om Hus og Hjem, synes der ikke at være særlig Grund til at beskytte Hensynet til det, man med den nobleste Sagførerfrase, jeg kender, kalder Omsættningens Tarv. Det gik da glædeligvis ogsaa saaledes, at Landstinget med stort Flertal — jeg tror, det var med 36 Stemmer mod 9 — gik tilbage til Folketingets oprindelige Affattelse i saa Henseende, og den er altsaa fastholdt her. Med Hensyn til dette Forslags § 22 var Forholdet det, at Regeringsforslaget af 1923 indførte en særlig Bevisbyrderegel, som gik ud paa, at det paahviler den, der under en Retsfølgning paastaar, at Ejendele hører til den Del af Fællesboet, hvorover Hustruen er raadig, at føre et under Hensyntagen til samtlige foreliggende Forhold tilstrækkeligt Bevis herfor. Under Behandlingen i Landstinget blev ogsaa dette Forslag ført tilbage til Folketingets tidligere Vedtagelse, og i samme Skikkelse forelægges det nu paa ny, saaledes at der altsaa ikke lægges nogen særlig Bevisbyrde paa Hustruen. Begge disse Forslag imødekommer herefter de Krav, der er rejst fra Dansk Kvinde-samfund og flere Sider.

Med Hensyn til Gældsansvaret fandtes i alle tidligere Lovforslag en Bestemmelse om, at efter Bosondring, Separation eller

Ægteskabets Ophør kan tidligere stiftet Husholdningsgæld, for hvilken Manden tidligere hæfter, kun søges fyldestgjort hos Hustruen for et Beløb, der ikke overstiger Værdien af de særegne Midler, hun besad, og af de fælles Midler, der tilfaldt hende ved Skiftet med Fradrag af anden Gæld, som maatte paahvile hende. Om denne Bestem-melses Rigtighed og Formaalstjenlighed har der været megen Tvivl indenfor Kommissionen, og Bestemmelsen udgik under For-handlingerne i Landstinget, idet den fandtes at være for vilkaarlig afgrænset og at kunne føre til urimelige Resultater. Under Hensyn til, at Vedtagelsen herom var enstemmig, er denne Bestemmelse ikke genoptaget.

Hvad Forholdet vedrørende Retshandler mellem Ægtefællerne indbyrdes angaar, indeholdt begge Kommissionsudkastene og de tidligere Lovforslag en Bestemmelse om Vederlag til den Ægtefælle, der yder den anden Ægtefælle Bistand i dennes Erhvervsvirksomhed, altsaa det, man populært kalder Hustruløn. Denne Bestemmelse om Hustruløn har stadig været meget omstridt, og den udgik ved Behandlingen af Forslaget i Landstinget — ogsaa denne Vedtagelse var enstemmig; man turde ikke gøre Nytaarsaftnerne endnu mere livlige, end de i Forvejen er, og heller ikke jeg tør stille Forslag derom.

I § 36 indføres som ny Regel: „Ægte-pagt, som oprettes under Ægteskabet, og hvorved Ejendele vederlagsfrit overdrages fra den ene Ægtefælle til den anden, bliver kun gyldig, naar den godkendes af Justitsministeriet.“ Denne Bestemmelse er først indført i Udkastet fra 1923, naturligvis for at skabe en vis Beskyttelse for Hustruen, som paa Grund af sin Stilling i Ægteskabet kunde forledes til at opgive sin gennem den legale Ordning eller tidligere Ægte-pagt begrundede Retsstilling. I nærværende Lovforslag er Godkendelsen lagt over til Justitsministeriet, idet man ved nærmere Overvejelse har fundet, at for at sikre en ensartet Praksis er det bedst, at Godkendelsen henlægges til Justitsministeriet, dog at der ikke hermed siges, at det ikke kan overlades Amterne at meddele Godkendelse i enkelte, særlig klare Tilfælde.

I Kapitlerne „Om Bosondring“, „Om Indtegnning af Ægtepagter“, „Forskellige Bestemmelser“ og „Overgangsbestemmelser“ findes der ikke nye Regler af en saadan Betydning, at det er rimeligt at fremdrage dem i Forelæggelsestalen; det skulde da lige gælde § 54. Efter Udkastene af 1918 og 1923 og efter samtlige tidligere Regeringsforslag skulde den efterlevende